

Mi van itt? Háború és köd. Mégis ütközés, mégis roncsok, emberi testrészek szanaszét, mégis a bűn, a bűn, és újra csak az. A kapitány szívét egy korlát-darab fúrja át, a luxushajó orra, akárha kontinenseket felezne meg. Halak vére, emberek vére, és földrészek vére folyik szét. Imák papírai áznak, majd gyulladnak meg váratlanul. A vízbe zuhanó alakok, mint fekete kartonból kivágott figurák. Miféle szertartás rendje ez? Miféle világ térdel le így? És kinek?

Mi van itt? Kik ezek? A Margit-szigetről egészen New Yorkig látok, én ellátok odáig. Vagy fordítva, már nem tudom. De most minek? Referenciapontjaimat bombázzák szakadatlan. Az emberséget akarják leválasztani rólunk, rólam. Kiirtani, ha így pontosabb. Meg a folyókból a halakat, a templomokból az Istent, a parkokból a lélegző fákat, a múzeumokból a tudatalatti festményeit. És én nem tudok beugrani a vízbe, segíteni a fuldoklókon, nem mozdul a lábam, a testem. Elkenődök egy fekete-fehér fényképen. Folt marad utánam. Miért.

NÁDAS ALEXANDRA MEDENCÉS MADONNA (ESTI) (vegyes technika, fatábla 55×100, 2014)